

Acceptanten eller paa det Sted, hvor Bekfslen skal betales og foreviser den, kan han ikke fordre Protestomkostninger — det er expediti juris — han kan kun fordre Beløbet betalt; men hvis Forevisningen ikke fører til Betaling, kan han protestere og kræve Protestomkostninger. Men disse to Ting sammenblandes i Lovforslaget. Der staar i dette, hvis det paalydende Beløb med Renter og Protestomkostninger ikke bliver betalt ved Forevisningen o. s. v.; men det er ganske urigtigt; thi ved Forevisningen har Manden ikke andet at betale end selve Beløbet.

Jeg har dernæst tilladt mig at foreslaa, at Gebyrerne til Statskassen, hvis Salget sker ved Auktion, beregnes i Henhold til Loven af 26de Maj 1868, altsaa paa en vis lempeligere Maade. Det er Meningen, forekommer det mig, at gøre Omsetningen her saa let og bekvem som mulig, og jeg antager ikke, at der kan være noget derimod at indvende.

Endelig har jeg til § 14 tilladt mig at foreslaa et Par Bestemmelser, under Nr. 11 og 12, som blot gaa ud paa at forebygge, at der skulde blive Tvivl om Stempelpligtigheden af de Dokumenter, her er Tale om. Det er sikkert, at Bestyrelsen for Stempelbæsenet følger Lovens Ord i særlig Grad stricte, og da der her, navnlig nu efter Udvalgets Vædringsforslag til § 7, er Tale om noget mere, end Lovforslaget har tænkt paa, nemlig Tale om noget mere end et Endossement, idet der tillige er Tale om en Skyldserklæring, en af Laantageren underskrevet Erklæring om, at han faar et Laan, saa nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at Bestyrelsen for Stempelbæsenet vil mene, at det ikke er stempelfrit. Der staar kun, at Endossementer ere stempelfri; men dette er ikke et Endossement, det er en Skyldserklæring, der altsaa skal stemples. Derfor har jeg ved mine Vædringsforslag under Nr. 11 og 12 foreslaaet, at det skal tydeliggøres, at den Transaktion, som gøres ved Laantegning paa Beviset, ogsaa skal være stempelfri. Jeg tillader mig herved at anbefale mine Vædringsforslag.

Ordføreren (Mahe): Jeg skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om de Vædringsforslag, som det ærede Medlem

motiverede, idet jeg dog gør opmærksom paa, at jeg ikke her tør tale paa hele Udvalgets Begne, fordi jeg ikke er sikker paa, hvorvidt der vil være fuld Enighed inden for Udvalget om disse forskellige Spørgsmaal, og navnlig ikke er sikker paa, hvorvidt ikke min ærede fraværende Kollega (Det. Hansen) maatte have afvigende Meninger paa enkelte Punkter.

Jeg har ikke noget imod Vædringsforslagene til § 2 under a. og b. Navnlig finder jeg ogsaa, at Forslaget under b. er hensigtsmæssigt, idet det netop gaar i samme Retning, som Udvalget i det hele har virket for, nemlig at gøre Loven saa tydelig og forstaaelig som mulig. — Derimod tillaar jeg, at jeg for mit Vedkommende har grumme stor Betænelighed ved Vædringsforslagene til § 3, der gaa ud paa, at den vedkommende er berettiget til at forlange Varen udliveret, og at Selskabet er pligtigt til at udlevere den til den, som møder med formel behørig Adkomst, med mindre det godtgøres, at han ved Erhvervelsen ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Uagtsomhed. Saa er nemlig den Ret, som er forbeholdt Selskabet til efter Omstændighederne selv at stonne over, hvorvidt det vil udlevere Varen eller ikke, frataget det. Det forekommer mig, at det vilde sætte Selskabet i en høist betænelig Position. Vi havde i Udvalget tænkt os, at man muligvis kunde gaa til at sige, at Selskabet ikke maatte udlevere Varen, hvis der var noget mistænkeligt ved Adkomsten, altsaa en objektiv foreliggende Kendsgerning, som det kunde holde sig til. Men her er der Spørgsmaal om at paalægge Selskabet paa den ene Side en Pligt til at udlevere og paa den anden Side en Pligt til at lade være at udlevere, altsammen afhængigt af et subjektivt Moment hos den vedkommende Modtager, nemlig om han er i god Tro, og om hans Adkomst er i god Orden. Er der ikke noget i Vejen med den, saa bliver Spørgsmaalet: Er han ikke in mala fide? Har han ikke gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed? Det er betænkeligt at lade et saadant subjektivt Moment gøre Udslaget. Det hedder saa „med mindre det godtgøres“ o. s. v. Men Spørgsmaalet er saa, om der foreligger Bevis. Der kommer maaske en og melder, at Endossementet er falsk osv., og saa siger Sel-